

ΙΕΡΟΣ

ΠΟΥΚΑΡΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΠΡΟΝΟΙΑ, ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΑΣΙΑ, ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΜΥΡΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΔΑΠΑΝΗ ΔΕ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΟΦΕΛΟΣ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚ. ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ • ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ

ΕΤΟΣ Β'. | ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ η 12 Μαΐου 1912 | ΑΡΙΘ. 58

• Ἐπιδειξατέ μοι τὸ νόμισμα τοῦ κίβου· εἰ δὲ προσήνεγκαν αὐτῷ δηνάριον, καὶ λέγει αὐτοῖς· τίνος ἢ εἰκὼν αὐτῆ καὶ ἡ ἐπιγραφή; λέγουσιν αὐτῷ· Καίσαρος, τότε λέγει αὐτοῖς· ἀπόδοτε οὖν τὰ Καίσαρος Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ».

(Ματθ. κβ', 19, 22).

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΟΡΤΗ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

- « Τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῇ μεγάλῃ τῆς ἐορτῆς εἰσπήκει ὁ Ἰησοῦς καὶ
- « ἔκραξε, λέγων : ἐάν τις διψᾷ ἔρχέσθω πρός με, καὶ πινέτω ὁ
- « πιστεύων εἰς ἐμέ, καθὼς εἶπεν ἡ Γραφή, ποταμὸν ἐκ τῆς κοι-
- « λίας αὐτοῦ ῥεύσουσιν ὕδατος ζῶντος· τοῦτο δὲ εἶπε περὶ τοῦ
- « Πνεύματος, οὗ ἔμελλον λαμβάνειν οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτόν».

(Ἰωάνν. 7, 38, 39).

Τὸ σημερινόν μου ἐγχείρημα, νὰ διεισδύσω εἴσω τῆς νεφέλης, καὶ νὰ ἐρμηνεύσω τί ὑπὸ τὴν παροῦσαν τῆς Πεντηκοστῆς ἐορτῆν, ἦμιν εἶνε ἡ γενέθλιος ἡμέρα τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, ὑποκρύπτεται, καὶ τί ὑπὸ τοὺς τύπους, ὑπὸ τὰ σύμβολα καὶ ὑπὸ τὴν σκιάν καὶ τὸν γνόφον, τί ὑπὸ τὰς τελετὰς τῆς ἐσχάτης ἡμέρας τῆς μεγάλης ταύτης τῆς ἐορτῆς, τί ὑπὸ τὴν δίψαν τὴν καυστικὴν καὶ τὴν ἀλγεινὴν, καὶ ὑπὸ τὰ ὕδατα τὰ δροσερὰ καὶ ἀναψύχοντα, καὶ τοὺς ποταμοὺς τοῦ ζῶντος ὕδατος τοὺς ὑπερφθόνους, πρέπει νὰ ἐννοῶμεν, δ· μολογῶ ὅτι τὸ σημερινόν μου τοῦτο ἐγχείρημα εἶνε ἐκ τῶν δυσχερεσιῶν καὶ χαλεπωσιῶν.

Πλὴν ἐπιχειρῶ εἰς τὸ χαλεπωσιῶν τοῦτο ἔργον, ἀφ' οὗ κλίνω πρότερον εὐλαβῶς τὰ γόνατα τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς, καὶ ἰκετεύσω Χριστὸν τὸν Θεὸν νὰ δώσῃ καὶ μοι σοφίαν καὶ δύναμιν, ἀποστέλλων ἐφ' ὑμᾶς, ἀγαπητοί

μου ἀναγνώσται, καὶ ἐπ' ἐμὲ αὐτὸ τὸ κατελθὼν σήμερον ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους Πανάγιον Πνεῦμα, τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας, τὸ πνεῦμα τῆς σοφίας καὶ συνέσεως, τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, τὸ φωτιζόν καὶ ἀγιάζον πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον, τὸ Πνεῦμα καὶ τὸν Παράκλητον, περὶ τοῦ ὁποίου βλέπομεν ὀφθαλμοφανῶς σήμερον ἐκπληρουμένας τὰς παλαιὰς προφητείας, αἵτινες προανήγγειλαν «καὶ ἔσται ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα, καὶ προφητεῦσουσιν οἱ υἱοὶ ὑμῶν καὶ αἱ θυγατέρες ὑμῶν, καὶ οἱ πρεσβύτεροι ὑμῶν ἐνύπνια ἐνυπνιασθήσονται» (Ἰωήλ), καὶ τοῦ ὁποίου ἰὴν ἀνθεν ἐρχομένην σήμερον βιαίαν πνοὴν ὡς ἰσχυροῦ ἀνέμου βοὴν αἰσθανόμεθα, καὶ βλέπομεν ὀφθαλμοφανῶς γλώσσας πυρὸς διαμοιραζόμενας εἰς τοὺς Ἀποστόλους, καὶ τοὺς ἀγραμμάτους αὐτοὺς ἀναφαινομένους ἄφνω σοφοὺς, καὶ

τοὺς ἀπαιδεύτους ἀλειῖς καθιστα-
μένους ὑψιπέτας θεολόγους, λα-
λοῦντας εἰς πᾶσαν γλῶσσαν καὶ
κηρύττοντας τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θε-
οῦ, καὶ πολὺν πλῆθος λαοῦ κατα-
πεπληγμένους τὸν νοῦν καὶ κα-
τανενυγμένους τὴν καρδίαν, ψυ-
χαὶ ὥσει τρισχίλια ἐκ παντὸς
γένους καὶ πάσης ἡλικίας, καὶ
βαπτιζομένους τούτους πάντας
εἰς τὸ ὄνομα Πατρὸς καὶ Υἱοῦ καὶ
Ἁγίου Πνεύματος, καὶ οὕτω κα-
ταρτιζομένην ἐν αὐτῇ τῇ μαιφώ-
νῳ πόλει τῆς Ἱερουσαλήμ τὴν
πρώτην Χριστιανικὴν Κοινότητα
κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην τῆς Πεν-
τηκοστῆς, περὶ ἧς σήμερον ὁ λό-
γος.

Ἡμεῖς πάντες γνωρίζομεν ὅ-
τι ἡ Πεντηκοστὴ εἰς μὲν τὸν πα-
λαιὸν Ἰσραὴλ ἦτο ἐκείνη ἡ ἑορ-
τῆ, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ Ἰσραηλι-
ται συμπληρώσαντες πεντήκοντα
ἡμέρας μετὰ τὴν ἐξ Αἰγύπτου ἀ-
ναχώρησιν καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν
τῶν ἐκ τῆς γῆς τῆς δουλείας ἔ-
φθασαν καὶ ἐστρατοπέδευσαν εἰς
τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Σινᾶ,
καὶ ἀνέβη κατὰ προσταγὴν τοῦ
Θεοῦ ὁ Μωϋσῆς εἰς τὴν κορυφὴν
τοῦ ὄρους Σινᾶ, καὶ ἔλαβε παρὰ
Θεοῦ τὸν θεόγραφον νόμον, κε-
χαραγμένον ἐπὶ δύο πλακῶν· εἰς
δὲ τὸν νέον τῆς χάριτος Ἰσραὴλ,
εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ,
εἶνε ἐκείνη ἡ ἑορτὴ κατὰ τὴν ὁ-
ποίαν τὸ Πνεῦμα τὸ Ἁγιον ἐπε-
φοίτισεν ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους

καὶ ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια, ἥτις
δι' Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο, τὸ
φῶς τὸ τῆς γνώσεως, τὸ ὕδωρ
τῆς ζωῆς, ἡ δωρεὰ τοῦ Παρα-
κλήτου ἐκκέχεται ἐπὶ τοὺς Ἀ-
ποστόλους μετὰ πενήκοντα καὶ
πάλιν ἡμέρας ἀπὸ τοῦ Πάσχα,
κατὰ τὸ ὁποῖον ἐγένετο ἡ διὰ Χρι-
στοῦ ἀπαλλαγὴ καὶ σωτηρία καὶ
ἀμνηστία ἡμῶν ἐκ τῆς δουλείας
τῆς ἀμαρτίας.

Κατὰ τὰ ἐξωτερικὰ φαινόμενα
καὶ σημεῖα, ἡ ἑορτὴ καὶ ἐν τῷ
παλαιῷ νόμῳ καὶ ἐν τῷ νόμῳ τῷ
νέῳ τῆς χάριτος φαίνεται μία καὶ
ἡ αὐτὴ: Πεντήκοντα ἡμέρας με-
τὰ τὴν ἐκ τῆς δουλείας ἀπαλλα-
γὴν ἐορτάζονται ἀμφοτέραι· καὶ
ἐκεῖ ἦτο ὄρος, τὸ ὄρος τὸ Σινᾶ,
καὶ ἐδῶ καὶ πάλιν ὄρος, ἡ κορυ-
φὴ τοῦ ὄρους Σιών καὶ τὸ ὑπε-
ρῶν, καὶ ἐκεῖ βρονταὶ καὶ ἀ-
στραπαὶ καὶ γνόφος, καὶ ἐδῶ ἡ-
χος ὥσει βιαίας πνοῆς ἀνέμου,
ἥτις ἔσεισεν ὄλον τὸν οἶκον, ὅπου
ἦσαν οἱ Ἀπόστολοι· καὶ ἐκεῖ πῦρ
καὶ καπνὸς καὶ βολίδες πυρός,
καὶ ἐδῶ γλῶσσαι πυρὸς καὶ φλό-
γες ἐξ οὐρανοῦ κατερχόμεναι.

Ἄλλὰ κατὰ τὴν ἐσωτερικὴν οὐ-
σίαν καὶ χάριν ἡ Πεντηκοστὴ
τῆς χάριτος, ἣν ἐορτάζομεν, δια-
φέρει τῆς Πεντηκοστῆς τοῦ πα-
λαιοῦ νόμου, ὅσον ἀπέχει ὁ οὐ-
ρανὸς ἀπὸ τῆς γῆς, ὅσον ἀπέχει
ἡ ψυχὴ ἀπὸ τοῦ σώματος, τὸ σῶμα
ἀπὸ τοῦ ἔνδυμα, τὸ φῶς ἀπὸ τοῦ
σκοτός, τὰ ἄφθαρτα καὶ ἀναψυ-

κετικὰ ὕδατα τῆς αἰωνίου ζωῆς ἀπὸ τὰ φθαρτὰ καὶ μεμολυσμένα στάσιμα ὕδατα τῶν λάκκων καὶ τῶν συντετριμμένων φρεάτων, ἐξ ὧν ἐξήτει νὰ σβύσῃ τὴν καυστικὴν καὶ ἀλγεινὴν δίψαν τοῦ ὁ πρὸ Χριστοῦ κόσμος, ὁ τε Ἰουδαϊκὸς καὶ ὁ εἰδωλολατρικὸς, καὶ δὲν τὸ κατώρθου.

Ἡ οὐσία δὲ αὕτη τῆς σημερινῆς ἑορτῆς περιέχεται εἰς τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου, διὰ τῶν ὁποίων ἄρχεται καὶ τελειώνει τὸ σήμερον ἀναγινωσκόμενον Εὐαγγέλιον, καὶ τοὺς ὁποίους σταθεῖς ἐν ταῖς μεγάλαις ἀυλαῖς τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος ὁ Ἰησοῦς καὶ ὑψώσας τὴν δεσποτικὴν φωνὴν του μεγαλοφώνως ἀπηύθυνεν εἰς ἐπήκοον πάντων, ὅσοι πανταχόθεν εἶχον συρρεῦσαι εἰς τὴν ἑορτὴν καὶ ἐπλημμύρουσαν τὰς ἀυλὰς τοῦ Ναοῦ, καὶ ἦσαν οὗτοι, ὡς αἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων σήμερον περιγράφουσι, « Πάρθοι καὶ Μῆδοι καὶ Ἐλαμίται καὶ οἱ κατοικοῦντες τὴν Μεσοποταμίαν, Ἰουδαίαν τε καὶ Καπαδοκίαν, Πόντον καὶ τὴν Ἀσίαν, Φρυγίαν καὶ Παμφιλίαν, Αἴγυπτον καὶ Διβύην καὶ τὰ μέρη τῆς Κρήτης, Ἕλληνας καὶ Ῥωμαῖοι, Κρήτες καὶ Ἀραβες καὶ ἐκ παντὸς γένους τῆς ὑπὸ οὐρανόν.

Οἱ λόγοι οὗτοι εἶνε οἱ ἐξῆς « ἐάν τις διψᾷ ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καθὼς εἶπεν ἡ Γραφή, ποταμοὶ ἐκ

τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρεύσουσιν ὕδατος ζῶντος... πάλιν οὖν ἐλάλησεν ὁ Ἰησοῦς λέγων· ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου, ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς ».

Ἡ οὐσία τοῦ προσκυνουμένου κατὰ τὴν σήμερον ἑορτῆς τῆς Πεντηκοστῆς μεγάλου μυστηρίου, τὸ ὁποῖον προεικόνιζον οἱ τύποι καὶ τὰ σύμβολα καὶ αἱ τελεταὶ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης περιέχεται εἰς τὰς ἀξιομνημονεύτους καὶ κραταιὰς ταύτας ὀλίγας λέξεις τοῦ Κυρίου, αἵτινες λαλοῦσι περὶ δίψης, περὶ ὕδατος, περὶ ποταμῶν, περὶ φωτός, δι' ὧν ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος εἰς τὸν κόσμον ἐπεδήμησε, καὶ τὰ ὁποῖα ἅπαντα ἐν γλώσσει θεοσπεσίᾳ ἐξυμνοῦσα οὕτω ψάλλει καὶ ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν: « Ἡ τοῦ πνεύματος πηγὴ ἐπιδημοῦσα τοῖς ἐν γῆ, εἰς πυρφόρους ποταμοὺς μεριζομένη νοητῶς, τοὺς Ἀποστόλους ἐδρόσειζε φωταγωγοῦσα, καὶ γέγονεν αὐτοῖς νέφος δροσῶδες τὸ πῦρ, φωτίζουσα αὐτοὺς καὶ ὑετίζουσα φλόξ, δι' ὧν ἡμεῖς ἐλάβομεν τὴν χάριν διὰ πυρός τε καὶ ὕδατος· τὸ φῶς ἐπέστη τοῦ παρακλήτου, καὶ τὸν κόσμον ἐφώτισε ». (Πεντηκοσταρ. εἰς τὸν ὄρθρον τῆς Πεντηκοστῆς β', β'. κάθισμα).

Ἴνα δὲ ἐννοήσωμεν διατὶ οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου λαλοῦσι περὶ δίψης καὶ ἐκχύσεως ποταμῶν ὑ-

δάτων ζώντων ἐπὶ τοὺς διψῶν-
τας, καὶ περὶ φωτὸς καὶ φωτι-
σμοῦ ἐκείνων, ὅσοι ἀκολουθοῦν-
τες αὐτὸν δὲν περιπατοῦσιν εἰς τὸ
σκοτός, πρέπει νὰ λαλήσωμεν πε-
ρὶ τῶν δύο κατ' ἐξοχὴν τελετῶν
ἐκείνων, αἵτινες ἦσαν τὰ κυριώ-
τατα στοιχεῖα τῆς ἑορτασίμου ἀ-
γαλλιάσεως τῆς ἐσχάτης ἡμέρας
τῆς μεγάλης ταύτης ἑορτῆς· ἦσαν
δὲ αὗται ἡ ἔκχυσις τοῦ ὕδατος
ἀπὸ τῆς χρυσῆς ὑδρίας καὶ τοῦ
θυσιαστηρίου, καὶ ὁ φωτισμὸς τῶν
χρυσῶν λυχνιδῶν, τὰ ὁποῖα ὑπεν-
θύμιζον τὴν ἐν τῇ ἐρήμῳ σβε-
σθεῖσαν δίψαν, καὶ τὴν ἐν τῇ ἐρή-
μῳ δροσίζουσαν κατὰ τὴν ἡμέ-
ραν νεφέλην καὶ φωτίζουσαν κα-
τὰ τὴν νύκτα στήλην.

Αἱ δύο αὗται τελεταὶ τῆς ἐκ-
χύσεως τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ φω-
τισμοῦ τῶν λυχνιδῶν ἦσαν ἀπα-
ραίτητοι κατὰ τὰς μεγίστας τρεῖς
ἑορτὰς τῶν Ἰουδαίων καὶ ιδιαί-
τατα κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Σκηνο-
πηγίας, διότι αὗται ὑπεμνήθησκον
τὰ μέγιστα τῶν θαυμαστικῶν ἔρ-
γων, τὰ ὁποῖα ὁ Ἰεχωβά πρὸς
σωτηρίαν τοῦ Ἰσραὴλ εἰργάζετο,
διαρκούσης τῆς σκληρᾶς αὐτῶν
διὰ τῆς ἐρήμου τεσσαρακονταε-
τοῦς ὁδοπορίας.

Ἡ πρώτη τελετὴ ἦτο ἡ τῆς ἐκ-
χύσεως τοῦ ὕδατος, αὐτὴ ὑπεν-
θύμιζε τὰ ἀναβλύσαντα καὶ ἐκχυ-
θέντα ἐν τῇ ἐρήμῳ ὕδατα ἐκ τῆς
κτυπηθείσης διὰ τῆς ῥάβδου τοῦ
Μωϋσέως πέτρας, ἡ δὲ ἔκχυσις

τῶν ὑδάτων ἐκ τῆς πέτρας ταύ-
της τῆς κτυπηθείσης ἐξεικόνιζε
πάλιν τὴν ἔκχυσιν τῶν ζώντων
ὑδάτων τῆς ζωῆς, ἅτινα ἔρρευ-
σαν ἐκ τῆς κτυπηθείσης πέτρας
ἡμῶν, ὅστις εἶνε ὁ Χριστός, («ἡ
δὲ πέτρα ἦν ὁ Χριστός» λέγει ὁ
Ἀπόστολος Παῦλος), καὶ ἐδρῶσι-
σαν καὶ ἔσωσαν καὶ σώζουσι τοὺς
ἀληθεῖς ἐν πνεύματι Ἰσραηλι-
τας, ὅσοι διέρχονται ἐν δίψει τὴν
ξηρὰν ταύτην καὶ ἀνυδρον ἔρη-
μον τοῦ παρόντος βίου, καὶ ἐξέρ-
χονται εἰς ἀναψυχὴν.

Ἡ τελετὴ αὕτη ἐτελεῖτο περι-
που ᾧδε: «Τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῇ
μεγάλῃ, τῇ ὀγδόῃ, τῆς ἑορτῆς τῆς
Σκηνοπηγίας, ἣτις ἐθεωρεῖτο
κλητὴ καὶ ἁγία καὶ ὑπὲρ πάσας
σεβασμιωτάτη ἡμέρα, Ἰερεῖς καὶ
Λευῖται, κρατοῦντες ἀργυρᾶς σάλ-
πιγγας ἐσάλπιζον ψάλλοντες τὸ
«ὠσαννὰ καὶ τὸ ἀλληλουῖα», καὶ
παρευθὺς ἄλλη σειρὰ ἱερέων ἔ-
χουσα ἐπὶ κεφαλῆς ἱερέα, κρα-
τοῦντα χρυσὴν ὑδρίαν, κατήρχον-
το ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει ἐκ
τῆς αὐλῆς τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολο-
μῶντος εἰς τὴν κολυμβήθραν Σι-
λωάμ, καὶ ἐκεῖ ἐγέμιζεν ὁ ἱερεὺς
ἐκ τῶν δροσερῶν ὑδάτων τῆς
καθαρᾶς ταύτης πηγῆς τὴν χρυ-
σὴν ὑδρίαν ὑπὸ τοὺς ἦχους τῶν
σαλπίγγων καὶ κυμβάλων, καὶ
κατόπιν ἐξεκίνει καὶ πάλιν ἡ μα-
κρὰ αὕτη συνοδεία καὶ ἀνερχομέ-
νη τὸν λόφον ἔφθανεν εἰς τὸν
Ναόν, ὅπου χιλιάδες καὶ μυριά-

δες λαοῦ ὑπεδέχοντο τὸ εὐλογη-
 μένον τοῦτο ὕδωρ κράζοντες καὶ
 πάλιν τὸ «ἀλληλουϊα» καὶ τὸ «ὡ-
 σαννά». Ἐφθάνεν ἡ πομπὴ αὐ-
 τῶν ἱερέων περίξ τοῦ θυσια-
 στηρίου, καὶ ἐκεῖ ἴσταντο ἐκ δε-
 ξιῶν καὶ ἐξ εὐωνύμων τοῦ θυσια-
 στηρίου· εἰς τὴν ἀνωτάτην βαθ-
 μίδα ἴστατο ὁ μέγας Ἱεριερεὺς,
 φέρων ὄλην τὴν ἐπίσημον τοῦ ἁ-
 ξιώματός του στολήν· ὁ κρατῶν
 τὴν χρυσοῦν ὑδρίαν ἱερεὺς φέρων
 ἔχυνε τὸ ὕδωρ ἐντὸς ἀργυρᾶς λε-
 κάνης, κειμένης ἐπὶ τοῦ θυσια-
 στηρίου, καὶ τὸ ἀνεμίγνυε μετὰ
 τοῦ οἴνου τῆς θυσίας, μέρος τοῦ
 μίγματος τούτου ἔχυνετο ἐπὶ τοῦ
 σφραγιαζομένου θύματος, τὸ δὲ ὄ-
 λον κατέρρευε διὰ σωλήνος καὶ ἔ-
 χυνετο εἰς τὸν χεῖμαρρον τῶν Κέ-
 δρων, ψαλλομένης τῆς προφη-
 τείας «ἀντλήσατε ὕδωρ ἐκ τῶν
 πηγῶν τοῦ σωτηρίου, καὶ ἔρεῖς
 ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ὑμνεῖτε τὸν
 Κύριον», καὶ ἀνεγινώσκοντο οἱ
 ψαλμοὶ «ἐν ἐξόδῳ Ἰσραὴλ ἐξ Αἰ-
 γύπτου, οἴκου Ἰακώβ ἐκ λαοῦ
 βαρβάρου, ἐγεννήθη Ἰουδαία ἀ-
 γίασμα αὐτοῦ· ἡ θάλασσα εἶδε καὶ
 ἔφωγεν, ὁ Ἰορδάνης ἐστράφη εἰς
 τὰ ὀπίσω, ἐκ προσώπου Κυρίου,
 τοῦ στρέψαντος τὴν πέτραν εἰς
 λίμνας ὑδάτων, καὶ τὴν ἀκρότο-
 μον εἰς πηγὰς ὑδάτων» κ.τ.λ...
 Αἱ σάλπιγγες ἤχουν, ἕως οὗ ὅλη
 ἡ πολυάριθμος αὐτῆ πομπὴ πε-
 ριήρχετο ἐπτάκις τὸ θυσιαστή-
 ριον εἰς ἀνάμνησιν μὲν τῆς κατα-

πτώσεως τῶν τειχῶν τῆς πρώτης
 κυριευθείσης πόλεως τῆς Ἱερι-
 χοῦς ὑπὸ τοὺς ἤχους τῶν σαλ-
 πίγγων, εἰς προδήλωσιν δὲ τοῦ
 γεγονότος, καθ' ὃ εἰς τὸν καιρὸν
 τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Μεσσοῦ ὑ-
 πὸ τοὺς ἤχους τῆς διδασκαλίας
 του θὰ κατεκρημνίζοντο οἱ φραγ-
 μοὶ καὶ οἱ τοῖχοι, οἵτινες ἐχώρι-
 ζον τὰ ἔθνη ἀπ' ἀλλήλων.

Αὕτῃ λοιπὸν ἡ τελετὴ ἐτελεῖτο,
 καὶ ὄλων τὰ ἐκπληκτικὰ ὄμματα
 καὶ αἱ συγκινηθέναι καρδίαι ἠ-
 τένιζον πρὸς τὸ χυνόμενον ἐκ τοῦ
 θυσιαστηρίου εἰς τὸν χεῖμαρρον
 τῶν Κέδρων ὕδωρ, ὅτε αἰφνης
 μία ἰσχυρὰ καὶ αὐθεντικὴ φωνὴ
 ἠκούσθη ἐν τῷ μέσῳ τῆς αὐλῆς
 τοῦ Ναοῦ : «Ἐάν τις διψᾷ ἐρχέ-
 σθω πρὸς με καὶ πινέτω· ὁ πι-
 στεύων εἰς ἐμέ, καθὼς εἶπεν ἡ
 Ἱεραφὴ, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας
 αὐτοῦ ρεύσουσιν ὕδατος ζῶντος». Ἐ-
 φρικασίς ἱερὰ συνεκλόνησε τὰ
 πλήθη, οἱ πάντες ἔμειναν κατά-
 πληκτοι καὶ ἐνεοί· εἰς ὄλων τὴν
 μνήμην ἦλθον αἱ παλαιαὶ προ-
 φητεῖαι, αἵτινες προανήγγελλον
 τὴν χάριν, ἣτις ἔμελλεν ὑπερά-
 φθονος γὰρ χυθῆ ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ
 καὶ ἐπὶ πάντα τὸν κόσμον κατὰ
 τὴν ἔλευσιν τοῦ Μεσσοῦ «Ἰδοὺ
 ἐγὼ δώσω ἐν τῇ ἐρήμῳ ὕδωρ
 καὶ ποταμοὺς ἐν γῆ ἀνύδρω, πο-
 τίσαι τὸ γένος μου τὸ ἐκλεκτόν». (Ἱσ. 43, 20), καὶ «οἱ διψῶν-
 τες πορεύεσθε ἐφ' ὕδωρ... καὶ ἀ-
 νοίξω ἐπὶ τῶν ὀρέων ποταμοὺς,

καὶ ἐν μέσῳ πεδίων πηγᾶς, ποιήσω τὴν ἔρημον εἰς ἔλη, καὶ τὴν διψῶσαν γῆν ἐν ὑδραγωγῶσι, ἡ ἄνυδρος γῆ ἔσται εἰς ἔλη, καὶ εἰς τὴν διψῶσαν πηγὴ ὕδατος ἔσται, ἐκεῖ ἔσται ἐπαύλεις ὀρνέων, καλάμη καὶ ἔλη». (Ἦσ. 50, 1).

Ὡσὰν νὰ ἔλεγεν ὁ Ἰησοῦς ἐμφανῶς πλέον καὶ ὄχι ἐν παραβολαῖς, ὅτι αὐτὸς εἶπε ἡ ἀένναος πηγὴ τῆς σωτηρίας, αὐτὸς εἶπε ὁ ποταμὸς τῶν ζώντων ὑδάτων καὶ καθὼς τὸ ἐν τῇ τελετηᾷ ἀντιλούμενον ὕδωρ ἐκ τῆς πηγῆς τοῦ Σιλωὰμ καὶ καταχεόμενον ἐκ τοῦ θυσιαστηρίου καὶ καταρρέον διὰ τοῦ βουνοῦ εἰς τὴν κοιλάδα Ἰωσαφάτ, οὕτω καὶ ὁ πιστεύων εἰς τὸν Χριστόν, ὅστις εἶπε ἡ ἀένναος πηγὴ τοῦ ζώντος ὕδατος, οὕτω καὶ ὁ πίνων δηλ. ἐκ τῶν ναμάτων τῆς διδασκαλίας του ὄχι μόνον αὐτὸς τὴν δίψαν του θέλει σβέσῃ, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς θὰ μεταβληθῇ εἰς Νὰν Θεοῦ, εἰς πηγὴν ὑδάτων σωτηρίας, καὶ ἐξ αὐτοῦ θέλουσι χυθῆ ἡ ποταμοὶ χάριτος ποτίζοντες καὶ ἀναψύχοντες τοὺς βαδίζοντας ἐν τῇ παρούσῃ ἐρήμῳ καὶ ζητοῦντας νὰ σβέσωσι τὴν καυστικὴν δίψαν των ἀνθρώπους, διότι ὁ πιστεύων δὲν θὰ λάβῃ τὰ ὕδατα ταῦτα μόνον δι' ἑαυτόν, ἀλλὰ ταῦτα θὰ μετασχηματισθῶσιν ἐν αὐτῷ εἰς πηγὴν δαψιλῆ καὶ ἀστειρρευτον, ἐκ τῆς ὁποίας ῥυάκεις, χεῖμαρροι καὶ ποταμοὶ ζωῆς θέλουσιν ἐκρεύσῃ πρὸς ζωογο-

νίαν καὶ παρηγορίαν καὶ ἀγιασμόν καὶ κάθαρσιν καὶ τῶν ἄλλων.

«Ἐάν τις διψᾷ ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω», ὡ ὑμεῖς οἱ ἀκούοντές μου, ὥσάν νὰ ἔλεγεν, οἱ ἀποτελοῦντες ὄχι μόνον τὸ δωδεκάφυλον τῶν Ἰουδαίων, Πάρθοι καὶ Μῆδοι καὶ Ἐλαμίται, καὶ οἱ κατοικοῦντες τὴν Μεσοποταμίαν, Ἰουδαίαν τε καὶ Καππαδοκίαν, Πόντον καὶ τὴν Ἀσίαν, Φρυγίαν καὶ Παμφυλίαν, Αἴγυπτον καὶ Λιβύην καὶ τὰ μέρη τῆς Κυρήνης, Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι, Κρηῖτες καὶ Ἀραβες, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ λαοὶ τῆς γῆς, οἱ οἰκοῦντες τὰς πέντε Ἡπείρους, οἱ ἀπὸ Ἀνατολῶν Ἑλλίου ἕως Δυσιῶν τῆς γῆς, πάντες ὑμεῖς οἱ διψῶντες ἐρχεσθε εἰς τὰ ζῶντα ὕδατα, ἐρχεσθε, καὶ θὰ ἴδῃτε οἶαι καὶ δοαὶ εὐλογίαι δαψιλεῖς ἀληθοῦς εὐδαιμονίας θέλουσι χορηγηθῆ πρὸς ὑμᾶς.

Ἐάν τις διψᾷ ἀλήθειαν, δικαιοσύνην, ἐλευθερίαν, μακαριότητα ἐρχέσθω καὶ πινέτω ἀπὸ τῆς πηγῆς τῆς σωτηρίας, ἀπὸ τῆς κτυπηθείσης πέτρας, ἣτις εἶπε ὁ Χριστός. «Ὅστις διψᾷ γαλήνην συνειδήσεως, ἡσυχίαν καὶ ἄνεσιν ψυχικὴν, ὅστις καίεται καὶ φλογίζεται ἐκ τοῦ καύσωνος τῆς ἀμαρτίας, τῆς θμυφιβολίας, τῆς ἀπιστίας, τῶν ἐπαισχύντων παθῶν, ἐρχέσθω πρὸς τὸν Ἰησοῦν, ἡ πρόσκλησις εἶπε πρὸς πάντας

προσελθέτω πᾶσα διψῶσα καὶ
κεκοπιακυῖα καὶ βεβαρημένη ψυ-
χή καὶ εὐρήσει ἀνάπαισιν.

Τὸ δροσίζον καὶ ἀνοψυκτικόν,
τὸ ζωογόνον καὶ ζωοποιούν ὕδωρ
εἶπε ὁ Παράκλητος, εἶπε τὸ Πνεῦ-
μα, τὸ ὁποῖον σήμερον κατέρχεται
ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους, καὶ ἐπὶ

πάντας δι' ὅσους ἀνέτειλεν ἐν τῷ
βίῳ των μία ἡμέρα Πεντηκο-
στής· «τοῦτο δὲ εἶπε περὶ τοῦ
Πνεύματος, οὗ ἔμελλεν λαμβάνειν
οἱ εἰς αὐτὸν πιστεύοντες». Πῶς
δὲ ταῦτα γίνονται ἐς ἄλλοτε.

† Ὁ Σμύρνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

(Ματθ. Ϛ', 9—14. Λουκ. ΙΑ', 2—5).

1. Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς·
2. Ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά Σου·
3. Ἐλθέτω ἡ βασιλεία Σου·
4. Γενθῆθήτω τὸ θέλημά Σου ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς·
5. Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δός ἡμῖν σήμερον·
6. Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφιέμεν τῆς
τῆς ὀφειλέταις ἡμῶν,
7. Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν·
8. Ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.
9. Ὅτι Σοῦ ἐστιν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα εἰς τοὺς
αἰῶνας· Ἀμήν.

Παράφρασις Ἑρμηνευτικῆ
ὑπὸ τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως
καὶ συμφώνως ταῖς Ἁγίαις Γραφαῖς.

1. Σὺ, ὦ Πάτερ ἡμῶν οὐράνιε,
ὁ Ὅποιος ἔδωκας εἰς ἡμᾶς τὸ δικαί-
ωμα διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ νὰ γείνωμεν ἀδελφοὶ πρὸς
ἀλλήλους καὶ τέκνα ἀγαπητά Σου
ἀνευ διακρίσεως, μικροὶ καὶ μεγά-
λοι, πτωχοὶ καὶ πλούσιοι, ἀσθενεῖς

καὶ ἰσχυροὶ, ἄδοξοι καὶ ἔνδοξοι, ἱ-
διῶται καὶ λαοὶ καὶ ἄρχοντες ὁμοῦ
καὶ βασιλεῖς.

2. Ἔστω εὐλογημένον καὶ δεδο-
ξασμένον τὸ πανάγιον ὄνομά Σου
καθὼς καὶ εἶπε ἀπ' αἰῶνος καὶ εἰς
αἰῶνας εὐλογημένον καὶ δεδοξασμέ-

νον, χάρις εἰς τὰς ἀπείρους καὶ θανα-
μαστὰς εὐεργεσίας Σου, τὰς ὁποίας
πλουσιοπαρόπως καὶ βασιλικῶς ἐξέ-
χασ εἰς τε τὸν κόσμον καὶ ἐπὶ τοὺς

εἴμεθα ἀνάξιοι ἐνώπιόν Σου, ἀλλ'
εὐδόκητον ἐν τῇ Σῇ ἀκνωτῶ χάριτι
καὶ μεγαλοσύνη νὰ δείξης συντόμως
τὴν Βασιλείαν Σου εἰς τὸν κόσμον

«Καὶ εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερόν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐξέβαλε πάντας τοὺς πωλοῦντας καὶ ἀγο-
ράζοντας ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ τὰς τραπέζας τῶν κολλυβιστῶν κατέστρεψε καὶ τὰς καθέδρας τῶν
πωλοῦντων τὰς περιστεράς, καὶ λέγει αὐτοῖς· γέγραπται ὁ σίκός μου οἰκίος προσευχῆς κληθήσε-
ται· ὁμοίως δὲ αὐτὸν ἐποιήσατε σπήλαιον λαγῶν». (Ματθ. κα', 12—14).

ἀνθρώπου καὶ ἐπὶ πᾶσαν ἄλλην ὕ-
παρξιν ἐν γένει, ἐπίγειόν τε καὶ οὐ-
ράνιον.

3. Καὶ μὴ κρύπτου ὡς τὸ πρὶν ἐν
ἀφανείᾳ, διότι ἡμεῖς εὐρέθημεν καὶ

καὶ νὰ φανερώσης ὅλος Σεαυτὸν ἐν
πάσῃ τῇ ἰσχύϊ Σου καὶ τῇ ἀγάπῃ
Σου, φωτίζων καὶ ὀδηγῶν ἡμᾶς ὑπὸ
τὸ κράτος καὶ τὴν ἔμπνευσιν τῶν
παναγᾶθων βουλῶν Σου, ἵνα κα-

ταυρασθέντες ὑπὸ τοῦ ἀληθινοῦ φωτός Σου καὶ κραταιωθέντες ἐν τῇ δυνάμει τῆς βαθυπλούτου ἀγάπης Σου, συμβασιλεύσωμεν καὶ ἡμεῖς καὶ συνευφρανθῶμεν ὀλοαμπεῖς καὶ ὀλοδύναμοι, μακρὰν τοῦ σκότους καὶ τῆς ἀγνωσίας τῶν πρώτων χρόνων, μακρὰν τῶν ἀσθενειῶν τοῦ πνεύματος καὶ πλάνης, μακρὰν τῆς δουλείας καὶ πάσης ἄλλης αἰχμαλωσίας τοῦ πονηροῦ καὶ εὐτελοῦς καὶ ἀναξίας τοῦ ἀνθρώπου ταπεινώσεως.

4. Τίς δ' ἡ διαφορὰ μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς, τῶν οὐρανίων καὶ ἐπιγείων ὑπάρξεων, ἀφοῦ πᾶσα γλῶσσα καὶ πᾶσα σὰξ καὶ πᾶν ὄνομα ὀνομαζόμενον οὐρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων εἴμεθα ὅλοι ἀνεξαιρέτως καὶ ἀδιακρίτως πλάσματα Σου καὶ ἔργα τῶν χειρῶν Σου καὶ τῆς σοφῆς Δημιουργίας Σου καὶ τῆς σοφωτέρας Οἰκονομίας Σου σοφώτατα ἀπαντάσματα, ἵνα οὕτω μεταξὺ ἡμῶν ὑπάρξῃ χάσμα μέγα καὶ ἀπόστασις καὶ διχογνωμία καὶ δυσαρμονία; Ἐνα Κύριον ἔχομεν ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι, ἓνα Πατέρα γνωρίζομεν γῆ καὶ οὐρανός καὶ τὸν αὐτὸν κοινὸν Δημιουργὸν καὶ Δεσπότην προσκυνοῦμεν καὶ δοξάζομεν καὶ τὸ αὐτὸ θέλημα καὶ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν καὶ χάριν καὶ δωρεὰν ἐκζητοῦμεν καὶ ἐπιποθοῦμεν ἐν τῷ πόθῳ ἡμῶν τῷ φλογερῷ καὶ μεταξὺ ἡμῶν τῶν ἐπιγείων, ὃν τρόπον ἡ αὐτὴ δόξα καὶ μεγαλωσύνη καὶ χάρις καὶ εὐδοκία καὶ πᾶσα χαρὰ ἀλλάλητος καὶ τελεία εὐδαιμονία καὶ μακαριότης κυριαρ-

χεῖ ἐν τοῖς ἐπουρανίοις πᾶσιν, Ἄγγελοις, Ἀρχαγγέλοις, Θρόνοις, Κυριοῖσιν, Ἀρχαῖς, Ἐξουσίαις, Δυναμέσιν, Χερουβὶμ καὶ Σεραφίμ.

5. Καὶ ἐπειδὴ, ὦ Πάτερ ἡμῶν οὐράνιε, ἡμεῖς οἱ ἐπὶ γῆς εἴμεθα ἄνθρωποι καὶ σάρκα φοροῦμεν καὶ τὸν κόσμον οἰκοῦμεν, καθὼς ἠδὲ δόκησας ἐν τῇ ἀνεξιχνίαστῳ βουλῇ Σου, καὶ χρεῖαν ἔχομεν τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων καὶ φωτός καὶ θάλπου καὶ τροφῆς καὶ ὕδατος καὶ ἀέρος καὶ εὐκρασίας, ἄνευ τῶν ὁποίων γινώσκομεν ὅτι ματαιοῦται ὁ καλὸς σκοπὸς τῆς ὑπάρξεως καὶ ἀποστολῆς ἡμῶν καὶ γαυγοῦσιν αἱ προσπάθειαι καὶ θραύονται αἱ δυνάμεις καὶ ἀστοχοῦσιν αἱ ἐπιχειρήσεις, κλίνομεν γόνυ σώματος καὶ ψυχῆς πρὸ τῆς Σῆς ἀφάτου ἀγαθότητος καὶ ἄκρας παντοδυναμίας καὶ ἀξιοῦμεν μετὰ παρησῆς οἱ εὐτελεῖς δοῦλοι, ἵνα τὴν πατρικὴν Σου προστασίαν καὶ ἀπειρώς φιλόστοργον πρόνοιαν μὴ ἄρης τὸ παράπαν ἀπ' ἡμῶν καὶ στερηθῶμεν καὶ πάθωμεν καὶ ἐκλίπωμεν, ἀλλ' ὡς πάνσοφος καὶ πανάγαθος Πατήρ δὸς ἡμῖν ἐπ' εὐλογίαις μετὰ τοῦ ἐπισοῦσίου ἄρτου, τῆς κυρίας ἡμῶν τροφῆς, καὶ πάντα τὰ ἀγαθὰ τῆς μεγαλοδωροῦ δεξιᾶς Σου καὶ θρέψον ἡμᾶς καὶ διατήρησον σωματικῶς καὶ σήμερον καὶ εἰς τὸ διηνεκές.

6. Καθὼς δὲ διεκόσμησας ἡμᾶς, τὰ ἐξοχώτερα τῆς βαθείας πανσοφίας Σου ἀριστουργήματα, διὰ τῆς ἀθανάτου ψυχῆς καὶ μαγευτικῆς εἰκόνας Σου καὶ ἐπρὸς ἡμᾶς διὰ τῶν

θαυμασιῶν ἠθικῶν καὶ διανοητικῶν δυνάμεων τῆς ἀριστοτεχνίας Σου, τῆς θείας ἐλευθερίας καὶ τῆς λογικότητος, ἡξίωσας δ' αὐθις ἵνα ὦμεν ἀδελφοὶ πρὸς ἀλλήλους καὶ ἴσοι καὶ ὁμότιμοι καὶ ὁμόβαθμοι, παρακαλοῦμεν καὶ ἱκετεύομεν ἵνα, ἐάν ποτε ἐν γνώσει ἢ ἐν ἀγνοίᾳ, ἐν νυκτὶ ἢ ἐν ἡμέρᾳ, ἐκουσίως ἢ ἀκουσίως, ὑποπέσωμεν καμπτόμενοι καὶ δελεαζόμενοι εἰς παρεκτροπὰς καὶ ἀμαρτήματα, παροργίζοντα τὴν αὐστηρὰν δικαιοσύνην Σου καὶ προσβάλλοντα τὴν φωτόλουστον ἀγιότητά Σου, ἀφήσης καὶ συγχωρήσης πάντα εἰς ἡμᾶς, ὁ αὐτὸς δικαίων καὶ δικαιούμενος, ἵνα μὴ ὑστεροῦντες ἀπολειφθῶμεν παντάπασι ἐνώπιον τῆς ὑπερόχου τελειότητός Σου καὶ νεκροὶ ὄλως εὐρεθῶμεν τῆς ἐν Σοὶ ἀκατανομάστου χάριτος καὶ εὐλογίας, ἧς παντοδαπῶς πάντας ἡξίωσας ἡμᾶς ἐπὶ τῆ γῆς βαδίζοντας καὶ τοὺς οὐρανοὺς βλέποντας καὶ τούτους καινοὺς προσδοκῶντας ἀντιμισθίαν ἀσφαλῆ τῆς ἡμετέρας ἀκαταγνώστου ἐν πᾶσιν ἠθικῆς προκοπῆς καὶ τελειώσεως. Διὸ καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ μέλημα ἔχομεν καὶ ὀφειλομένως παραβλέπομεν καὶ συγχωροῦμεν τὰς πρὸς ἀλλήλους ὀφειλάς καὶ παραπτώματα, συζῶντες ὡς ἀνήκει ἐν πραότητι καὶ ἐπιεικείᾳ, ταπεινοφροσύνη καὶ ἀγάπῃ καὶ πάσῃ ἀνοχῇ καὶ μακροθυμίᾳ καὶ προσκαρτερήσει καὶ συνεπικουροῦντες ἀλλήλοις οὕτω φιλαδέλφως καὶ ἀνεξικακῶς εἰς τὴν βαθμιαίαν καὶ ὡς οἶόν τε ἐφικτὴν τελείωσιν ἡμῶν, εἰς ἄν-

δρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ.

7. Ἐνῶ δὲ δύνασαι, Πάτερ ἄγιε καὶ δίκαιε, καθὼς ὁ κεραιεὺς ὁ κεραιουργῶν τὰ σκεύη αὐτοῦ κατὰ βούλησιν, ἄλλα μὲν εἰς τιμὴν, ἄλλα δ' εἰς ἀτιμίαν κατασκευάζων, ἵνα οὕτω καὶ ἡμᾶς Σὺ προορίσης κατ' ἀρέσκειαν καὶ συμφώνως τῇ ἀνυπολογίστῳ παντοδυναμίᾳ Σου καὶ ἐνῶ δύνασαι ἵνα ἐμβάλῃς ἡμᾶς εἰς δοκιμασίας πικρὰς καὶ δυσβαστάτους καὶ πειρασμοὺς πολυτρόπους καὶ παιδεύσης καὶ σωφρονίσῃς παραπαίοντας καὶ ἀτακτοῦντας καὶ ἑαυτοῖς ἀρέσκοντας καὶ ὄλως ἀβλεπτοῦντας πρὸ τῆς θείας μεγαλωσύνης Σου καὶ τῆς ἀπείρου σοφίας Σου, μὴ φρονούντας ἐν γένει εἰς τὸ σωφρονεῖν, ἀλλ' ὑπερφρονούντας παρ' ὃ δεῖ φρονεῖν, δεόμεθ' ἵνα ἐκτενῶς καὶ προσλιπαροῦμεν βαθύτατα, ἵνα καὶ ἐν τῇ δικαιοκρασίᾳ Σου τῇ κατὰ κόσμον καὶ τῇ ἄλλῃ παιδαγωγικῇ Σου πρὸς ἡμᾶς χρηστότητι καὶ μακροθυμίᾳ ὡς οἶόν τε μακροθύνης ἀφ' ἡμῶν τὰς τοιαύτας πλεκτάνας τοῦ πονηροῦ καὶ τοὺς ποικίλους πειρασμοὺς καὶ μὴ ἐγκαταλείψῃς ἀπλῶς εἰς ἑαυτούς, ἀστηρίκτους ὄλως ὄντας καὶ ἀδοκίμους καὶ πάντῃ ἀνισοπάλους πρὸς τοσοῦτους δυσπολεμήτους καὶ κινδυνώδεις ἀγῶνας ἄνευ τῆς Σῆς κραταιᾶς ἀντιλήψεως καὶ προστασίας.

8. Ὅθεν ἀνομολογοῦντες ἀδιστακτικῶς πάντοτε καὶ πανταχοῦ καὶ διαπρυσίως κηρύττοντες τὴν ἡμετέραν ἀδυναμίαν, γινώσκοντες δὲ κα-

λῶς ὅτι χωρὶς Σοῦ οὐ δυνάμεθα ποιεῖν οὐδέν, ὅτι αὐτόχρημα γῆ καὶ σποδὸς ἔσμεν ἐνώπιον τοῦ ἀπεριορίστου μεγαλείου Σου καὶ τοῦ ἱλιγγιώδους ὕψους Σου, προσπίπτομεν γόνυ καρδίας καὶ σώματος ὑποκλίνοντες καὶ ἱκετεύομεν καὶ παρακαλοῦμεν, ἵνα ἐπίδῃς ἐπὶ τὴν ἀσθενεῖαν ἡμῶν καὶ παντελῆ πτωχείαν καὶ τὴν εὐγενῆ, εὐγενεστάτην καὶ θεῖαν καὶ θειοτάτην ἡμῶν καταγωγὴν καὶ ἀποστολὴν περισκέπων καὶ διαφυλάττων, ῥύσης τοὺς πάντας καὶ λυτρώσης τῶν πολλῶν καὶ πανταδαπῶν μηχανουργῶν καὶ σκανδάλων τοῦ δεινοῦ πολεμήτορος καὶ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ, καὶ ἐχθροῦ μὲν ἀπ' ἀρχῆς τῆς Σῆς ἀνεκδιηγήτου ἀγαθότητος καὶ φιλανθρωπίας, ἐχθροῦ δὲ καὶ τῆς ἡμῶν μάλιστα τῶν πιστῶν σωτηρίας καὶ τηλικαύτης παρὰ Σοῦ ἐνδειχθείσης εὐμενείας καὶ χάριτος, ἵν' ἀκέραιοι καὶ ἀλώβητοι, ἄμωμοι καὶ ἄσπιλοι, καθὼς ἐξηγοράσθημεν διὰ τοῦ τιμίου αἵματος τοῦ Μονογενοῦς Σου Υἱοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἐλουσθῆμεν καὶ ἡγνισθῆμεν ἀπὸ τοῦ βάρους τῶν ἀνομιῶν τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου, καινοὶ καὶ καινοπρεπῶς τὴν νέαν εἰκόνα τοῦ νέου ἀνθρώπου φορέσαντες, ἀκωλύτως τοῦ λοιποῦ καὶ εὐδοκίμως ἐπιτελέσωμεν πᾶσαν ἀγαθωσύνην καὶ δικαιοσύνην καὶ συζήσωμεν σωφρόνως καὶ εὐσεβῶς ἐν ὁσιότητι καὶ ἀληθείᾳ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν. «Οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἡ πάλῃ, λέγει ῥητῶς καὶ ἐκπεφασμένως ὁ μα-

κάριος καὶ θεῖος Ἀπόστολός Σου Παῦλος, πρὸς αἷμα καὶ σάρκα, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς ἐξουσίας, πρὸς τὰς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, πρὸς τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανοῖς». (Ἐφεσ. 6, 12).

9. Καὶ ταῦτα πάντα οὕτω μετὰ παρησίας πολλῆς καὶ πίστεως, ἀκραδάντου αἰτούμεθα παρὰ Σοῦ, Ὑψιστε Θεὲ καὶ Πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡμῶν, διότι Σὺ εἶσαι ὁ ἀληθὴς Βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καὶ Κύριος τῶν κυριευόντων, ὁ οὕτως ἀγαπήσας ἡμᾶς καὶ ἐλευθερώσας καὶ ἀγίαςας καὶ ἀναδείξας εἰς ἔθνος ἅγιον, βασιλεῖον ἱεράτευμα καὶ γένος ἐκλεκτόν. Σὺ εἶσαι ὁ διὰ τῆς παντοδυναμίας Σου ἐξυπουργήσας τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν, τὸ μέγα καὶ ὑπερφύες τῆς ἀπολυτρώσεως μυστήριον ἐξελέξας καὶ ὀσφαλῆ καὶ ἀτίδιον δημιουργήσας παγκόσμιον τε καὶ ὑπερκόσμιον τὴν χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν ἐν τῷ τιμίῳ αἵματι τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ Παντίου Πιλάτου καὶ ἐν Γολγοθᾶ σταυρωθέντος Υἱοῦ Σου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν. Σὺ εἶσαι ὁ σὺν αὐτῷ τῷ ἀγαπητῷ Υἱῷ Σου συνδοξάσας καὶ ἡμᾶς καὶ συναναστήσας καὶ συγκληρονόμους ἀποκαταστήσας τῆς αἰωνίου καὶ μακαρίας δόξης καὶ Βασιλείας Σου, ἧς τό γε νῦν ἀπαύγασμα ἀπλῶς λαμπρὸν καὶ ἐκπαγλον καὶ πλουσία ἀποκάλυψις πρόκειται ἡμῖν τορῶς καὶ ἐκφαντορικῶς ὁ πάγκαλος οὗτος καὶ πάνσοφος κόσμος τῆς θαν-

μαστῆς Δημιουργίας Σου. Ὑμνοῦ-
μέ Σε τὸ λοιπὸν, εὐλογοῦμέν Σε,
προσκυνοῦμέν Σε, δοξολογοῦμέν Σε
τὸν μέγαν Θεὸν διὰ τὴν μεγάλην Σου
δόξαν καὶ τὰ Σὰ ἐκ τῶν Σῶν Σοι
προσφέροντες κατὰ πάντα καὶ διὰ
πάντα ὑπερουσῶμέν Σε, Πατέρα καὶ

Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ὑπε-
ρούσιαν καὶ ἀδιαίρετον Τριάδα, νῦν
καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰ-
ῶνων. Ἀμήν.

(Κατὰ δικασκυσὴν ἐκ τοῦ ἔτους 1904).

† Ὁ Ἀγκύρας ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ

„ΠΕΡΙΠΑΤΕΙΤΕ ΕΩΣ ΤΟ ΦΩΣ ΕΧΕΤΕ“

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ (ΔΙΗΓΗΜΑ)

(Κατὰ πιστὴν μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ῥωσικοῦ ὑπὸ Σίμωνος Δ. Κατακουζηνοῦ).

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φυλλαδίου).

«Ποίμνιόν μου! Ἀπόφευγε πᾶν
κακὸν καὶ αὐτοῦ παραπλήσιον. Μὴ
ὀργίζησαι, διότι ἡ ὀργὴ φέρει εἰς
τὸν φόνον, μὴ ζηλοτυπήσῃς, μὴ φιλο-
νεικῆσῃς, μὴ ἐξάπτησαι, διότι ἐκ τού-
των πάντων προκύπτει ὁ φόνος».

«Ποίμνιόν μου! Μὴ ψεύδῃσαι, δι-
ότι τὸ ψεῦδος φέρει εἰς τὴν κλο-
πὴν· μὴ εἶσαι φιλοχρήματον καὶ φι-
λόδοξον, διότι ἐξ ὧν τούτων πη-
γάζει ἡ κλοπὴ».

«Ποίμνιόν μου! Μὴ ἀσελγαίνῃς,
διότι ἡ ἀσελγεία φέρει εἰς τὴν πορ-
νεϊάν· μὴ εἶσαι αἰσχρολόγος, διότι
ἐκ τούτων πάντων προκύπτει ἡ μοι-
χεία».

«Ποίμνιόν μου! Μὴ εἶσαι μεμψί-
μοιρος, διότι τοῦτο φέρει εἰς τὴν

βλασφημίαν· μὴ εἶσαι οὔτε αὐθάδης,
μήτε πονηρός, διότι ἐξ ὧν τούτων
προκύπτει ἡ βλασφημία. Ἀλλ' ἔσο
πρᾶος, διότι οἱ πρᾶοι θὰ κληρονο-
μήσωσι τὴν γῆν».

«Ἔσο μακρόθυμος καὶ ἐπιεικῆς
καὶ εἰρηνικὸς καὶ ἀγαθὸς καὶ τρέμε
πάντοτε διὰ τὰς λέξεις, τὰς ὁποίας
θὰ ἀκούσῃς. Μὴ υπεραίρησαι καὶ
πρόσεχε, ἵνα μὴ ἐμφωλεύσῃ ἐν τῇ
ψυχῇ σου ἡ αὐθάδεια. Ναί, μὴ συν-
δέσῃς τὴν ψυχὴν σου μετὰ τῶν ἀ-
λαζόνων καὶ ἀπευθύνθητι πρὸς τοὺς
δικαίους καὶ εἰρηνικοὺς. Πᾶν ἔτι
σοὶ συμβῆ, ἀποδέχθητι ὡς ἀγαθόν,
γνωρίζων ἔτι, ἄνευ τοῦ Θεοῦ, οὐ-
δὲν δύναται νὰ γίνῃ»...

«Ποίμνιόν μου! Μὴ διαίρει, τοὺς

δ' ἐρίζοντας προσπάθει νά συμφιλιοῦς. Μὴ τεινῆς πρὸς λήψιν καὶ μὴ συστέλλῃς κατὰ τὴν ἀπόδοσιν. Μὴ διστάζῃς νά δίδῃς, καὶ δίδων μὴ πράττε τοῦτο μετὰ μεμψιμοιρίας, διότι θὰ μάθῃς τίς εἶνε ὁ ἀγαθός. Μὴ στρέψῃς τὰ νῶτα πρὸς τὸν πτωχόν, ἀλλὰ τὰ πάντα ἔχε κοινὰ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου καὶ οὐδὲν ἀποκάλει ἰδικόν σου καὶ ἰδιοκτησίαν σου, διότι ἂν ὑμεῖς συμμετέχητε εἰς τὰ μὴ φθαρτά, ἔτι μᾶλλον συμμετέχετε εἰς τὰ φθαρτά ἀντικείμενα. Ἀπὸ τὴν παιδικὴν ἠλικίαν εἶδαξον τὰ τέκνα σου εἰς τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ. Ἐν τῇ ὀργῇ σου μὴ εἶδῃς διαταγὰς εἰς τὸν δοῦλόν σου ἢ εἰς τὴν δούλην σου, ἵνα μὴ οὗτοι παύσωσι νά φοβῶνται τὸν Θεόν, τὸν ὑπάρχοντα ἀνωθεν ἀμφοτέρων ὑμῶν, διότι Οὗτος δὲν θὰ καλέσῃ κρίνων ἐκ τῶν προσώπων, ἀλλὰ θὰ καλέσῃ ὄσους προπαρεσκευάσε τὸ πνεῦμα»...

Ἡ δὲ ὁδὸς τοῦ θανάτου εἶνε ἡ ἀκόλουθος : Ἐν πρώτοις εἶνε κακὴ καὶ πλήρης ἀναθέματος. Ἐνταῦθα ὑπάρχει ὁ φόβος, ἡ μοιχεία, ἡ πορνεία, ἡ λαγνεία, ἡ κλοπή, ἡ εἰδωλολατρεία, ἡ γοητεία, ἡ δηλητηρίασις, ἡ ἄρπαγὴ, ἡ ψευδομαρτυρία, ἡ μεροληψία, ἡ διπροσωπία, ἡ εὐλιότης, ἡ ἀλαζονεία, ἡ μοχθηρία, ἡ ἀπληστία, ἡ κακολογία, ὁ φθόνος, ἡ αὐθάδεια. ἡ κενοδοξία, ἐνταῦθα ὑπάρχουσιν οἱ διώκται τῶν καλῶν, οἱ μισοῦντες τὴν ἀλήθειαν, οἱ ἀγαπῶντες τὸ ψεῦδος, οἱ μὴ ζητοῦντες τὸ ἀγαθόν, οἱ ἄγρυ-

πνοι οὐχὶ εἰς τὸ ἀγαθόν, ἀλλ' εἰς τὴν κακίαν, ἐκ τῶν ὁποίων εἶνε μακρὰν καὶ ἡ πράξις καὶ ἡ ὑπομονή. Ἐνταῦθα ὑπάρχουσιν οἱ ἀγαπῶντες τὴν ματαιότητα, οἱ ἐπιδιώκοντες τὴν ἐπίδειξιν, οἱ μὴ ἔχοντες οἰκτον πρὸς τὸν πλησίον, οἱ μὴ κοπιῶντες διὰ τοὺς πεφορτισμένους, οἱ μὴ γνωρίζοντες τὸν Δημιουργὸν αὐτῶν. Οὗτοι εἶνε οἱ φονεῖς τῶν παιδίων, οἱ καταστροφεῖς τῆς εἰκόνας τοῦ Θεοῦ, οἱ ἀποβάλλοντες τοὺς ἐνδεεῖς, οἱ καταπιέζοντες τοὺς τεθλιμμένους, οἱ ὑπερασπισταὶ τῶν πλουσίων, οἱ παράνομοι κριταὶ τῶν πτωχῶν καὶ τέλος οἱ ἁμαρτωλοὶ εἰς ὄλα! Προφυλαχθῆτε τέκνα, ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τούτους».

Μὴ περατώσαντα ἔτι τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ χειρογράφου, συνέβη εἰς τὸν Ἰούλιον ἔ,τι συμβαίνει εἰς τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες, μετὰ τῆς εἰλικρινοῦς πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἐπιθυμίας, ἀναγινώσκουσι τὰ βιβλία ἤτοι τὰς ἀλλοτρίας σκέψεις. Συνέβη ἀκριβῶς ἔτι οὗτος, διὰ τῆς ψυχῆς περιήλθεν εἰς ἐπικοινωνίαν μετ' ἐκείνων, οἵτινες ἐνέπνευσαν αὐτάς. Ἀναγινώσκων δ' ἐμάντευεν ἐκ τῶν προτέρων ἔ,τι ἠκολούθει κατόπιν, οὐχὶ δὲ μόνον συγκατετίθετο μετὰ τῶν σκέψεων τοῦ βιβλίου, ἀλλ' ἦτο ὡς ἐὰν αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐξέφραζε τὰς σκέψεις ταύτας. Τῷ συνέβη ἐκεῖνο τὸ σύνηθες φαινόμενον, τὸ μὴ παρατηρούμενον ὑπὸ πολλῶν, τὸ μυστηριωδέστατον δηλαδὴ καὶ σημαντικώτατον φαινόμενον τῆς ζωῆς, συνιστά-

μενον εις τὸ ὅτι, ὁ ῥοῦτως ὀνομαζόμενος ζῶν ἄνθρωπος καθίσταται ζῶν ὅτε περιέρχεται εἰς ἐπικοινωνίαν καὶ ἐνοῦται εἰς ἓν μετὰ τῶν οὕτως ὀνομαζομένων νεκρῶν καὶ διαδιστ' μετ' αὐτῶν μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ζωὴν!

Ἡ ψυχὴ τοῦ Ἰουλιου ἠνώθη μετ' ἐκείνου, ὅστις ἔγραψε καὶ ἐνέπνευσε τὰς σκέψεις ταύτας, μετὰ τὴν ἐπικοινωνίαν δὲ ταύτην οὗτος ἐξήτασεν ἑαυτὸν καὶ τὴν ζωὴν του. Ὁ λόκληρος δὲ οὗτος καὶ δλόκληρος ἢ ζωὴ του τῷ ἐφάνησαν ὡς μία φρικωδεστάτη πλάνη! Οὗτος δὲν ἔζη, ἀλλὰ μόνον κατέστρεφεν ἐν ἑαυτῷ, μεθ' ὄλων τῶν προσπικθειῶν τοῦ βίου καὶ τῶν δελεασμάτων του, τὸ δυνατὸν τῆς ἀληθοῦς ζωῆς.

— Δὲν θέλω νὰ καταστρέψω τὴν ζωὴν μου, θέλω νὰ ζήσω, νὰ βαδίσω ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ζωῆς!—εἶπε καθ' ἑαυτὸν.

Ἐνεθυμήθη ὅτι, τῷ εἶπεν ὁ Παμφίλιος κατὰ τὰς προηγουμένας συνδιαλέξεις των καὶ ὅλα ταῦτα τῶρα τῷ ἐφάνησαν τόσον καθαρὰ καὶ ἀναντίλεκτα, ὥστε ἠπόρει πῶς ἠδυνήθη τότε νὰ πιστεύσῃ εἰς τὸν ἄγνωστον καὶ μὴ ἐκπληρώσῃ τὴν πρόθεσίν του, τοῦ νὰ ὑπάγῃ πρὸς τοὺς χριστιανούς. Ἐνεθυμήθη ὡσαύτως ὅτι, τῷ εἶπεν ὁ ἄγνωστος:

— Πήγαινε, ἔταν δοκιμάσῃς τὴν ζωὴν.

— Ἴδου δὲ ἐδοκίμησα τώρα τὴν ζωὴν καὶ τίποτε δὲν εὔρον εἰς αὐτήν.— Ἐνεθυμήθη ἐπίσης τοὺς λό-

γους τοῦ Παμφιλίου, ὅτι, εἰς ὅποιον ἀνδρὸς ἐποχὴν θὰ ἀπεφάσιζε νὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτούς, οὗτοι προθύμως θὰ τὸν ὑποδεχθῶσιν.

— Ὅχι, ἀρκετὰ ἀπεπλανήθη καὶ ὑπέφερα!—εἶπε καθ' ἑαυτὸν.— Ἐὰν ἐγκυκλίπω τὸ πᾶν καὶ θὰ ὑπάγω πρὸς αὐτούς νὰ ζήσω ὅπως ἐδῶ γίνεται λόγος.

Ἀνεκοίνωσε τὴν σκέψιν του πρὸς τὴν σύζυγόν του καὶ αὕτη ἦτο κατενθουσιασμένη διὰ τὴν πρόθεσίν του ταύτην. Ἡ σύζυγος ἦτο ἔτοιμος δι' ὅλα. Ἦδη δὲν ἀπέμενεν ἄλλο παρὰ ἢ ἐκτέλεισις τῆς ὑποθέσεως ταύτης. Τί ὅμως ἔπρεπε νὰ γίνωσι τὰ τέκνα των; Μήπως ἦτο καλύτερον νὰ τὰ λάθωσι μετ' αὐτῶν ἢ νὰ τὰ ἀφίσωσι πλησίον τῆς μάμμης των; Πῶς ὅμως νὰ τὰ λάθωσι; Πῶς, κατόπιν τῆς λεπτοτάτης ἀνατροφῆς των νὰ τὰ ἐκθέσωσιν εἰς ὅλας τὰς δυσκολίας τῆς ἐσκληραγωγημένης ζωῆς; Ἡ δούλη προέτεινε νὰ ὑπάγῃ μετ' αὐτῶν. Ἄλλ' ἢ μήτηρ ἐφοβεῖτο διὰ τὰ τέκνα τῆς καὶ ἔλεγεν ὅτι εἶναι καλύτερον νὰ τὰ ἀφίσωσιν εἰς τὴν μάμμην καὶ ν' ἀναχωρήσωσι μόνοι. Εἰς τοῦτο δὲ ἀμφοτέροι συνεφώνησαν. Ὅθεν, εἰς ὅλα ταῦτα ἦσαν συμφωνότατοι, ἀλλὰ μόνον ἢ ἀσθένειν τοῦ Ἰουλιου ἠμπόδιζε τὴν ἐκτέλεισιν.

(Ἔπεται ἡ συνέχεια).

ΜΙΚΡΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Α. Σ. Ἅγιον 40 Ἐκκλησιῶν κ. κ. Ἀγαθάγγελον (40 Ἐκκλησίας).—Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρ. κ. Δωρόθεον Ν. Δουκάκη (περιοδεύοντα).—Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρ. κ. Θεόφιλον Πετσμάνην (Βουραγιᾶ—Κεμὲρ) καὶ κ. κ. Δ. Καραγιαννίδην (Σέρρας).—Π. Ἐλευθεριάδην (Ἀδριανούπολιν).—Ἰωάννην Οἰκονόμου (Ἀζιζιέ).—Βασίλειον Κ. Βογιατζήν (Φρένελι—Ἀδραμυντίου) καὶ Βλάσιον Ι. Μολλά (Ζεϊτινλή—Ἀδραμυντίου). Ἐπιστολαί σας ἐλήφθησαν. Ἀπάντησιν ταχυδρομικῶς.—Α. Σ. Ἅγιον Μηθύμνης κ. κ. Στέφανον (Καλλονήν—Μιτυλήνης).—Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρ. κ. Χρυσόστομον (Βάρναν—Βουλγαρίας).—Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρ. κ. Γεννάδιον (Λήμον).—Κον Γεώργιον Κυλλαγιᾶν (Τάνταν—Αἰγύπτου). Ἐλλείποντα φυλλάδια ἀπεστάλησαν ταχυδρομικῶς.—Πανσο. Ἱερομόναχον κ. Νεῦλον (Ἅγιον Ὄρος). Συνεμορφώθημεν δεηγίαις ἡμῶν. Ἐλλείποντα φυλλάδια ἀπεστάλησαν ταχυδρομικῶς.—Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρ. κ. Ἱερόθεον (Μέτσοβον—Ἰωαννίνων). Ἐσημειώταμεν νέαν ἐπεθύμειν. Φυλλάδια ἀπεστάλησαν ταχυδρομικῶς.—Πανσο. Ἱερομόναχον κ. Εὐθύμιον (Ἅγ.

Ὄρος) καὶ κ. κ. Κωνσταντῖνον Τσοχατζήν, Ἰωάννην Τατλητήλην καὶ Γεώργιον Δ. Παλιάνην (Ἀδριανούπολιν). Συνεμορφώθημεν δεηγίαις ἡμῶν.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΘΕΙΟΥ ΚΗΡΥΓΜΑΤΟΣ

Ἀύριον Κυριακὴν 13 Μαΐου 1912 οἱ ἱεροκήρυκες τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀδελφότητος «Ἐδοσεβείας» θὰ κηρύξωσιν ὡς ἑξῆς :

Ὁ ἱερολογ. κ. Γρ. Ὁρφανίδης π. μ. ἐν τῇ ἱερῇ ναῷ τῆς Ἐπαγγελιστρίας ἐν Βουτςζ.

Ὁ ἱερολογ. κ. Γ. Πασχάλης π. μ. καὶ μ. μ. ἐν τῇ ἱερῇ ναῷ Μαγνησίας.

Ὁ ἐλλόγ. κ. Π. Κατσιναβάκης π. μ. ἐν τῇ ἱερῇ ναῷ ἁγ. Μαρτίνου (ἐν Μυρακτῇ) μ. μ. δὲ ἐν τῇ σχολῇ Τιμίου Προδρόμου (Σχοινάδικα).

Ὁ ἐλλόγ. κ. Ἀνδρ. Κουρνιακτῆς μ. μ. ἐν τῇ σχολῇ ἁγ. Νικολάου.

Πρὸς τοῦτοις σήμερον Σάββατον περὶ ὧραν 11—12 π. μ. θὰ ἐρμηνεύσωσι τὸ ἱερὸν Ἐθαγγέλιον τῆς αὐριον εἰς ἐπήκοον πάντων τῶν κλητῶν, ὃ μὲν ἱερολογ. κ. Γρ. Ὁρφανίδης ἐν τῇ Καταστήματι τῆς ἀγαθοεργοῦ ἀδελφότητος τῶν Κυριῶν, ὃ δὲ ἐλλόγ. κ. Π. Κατσιναβάκης ἐν τῇ σχολῇ ἁγ. Δημητρίου.

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

- † Ὁ Σμύρνης Χρυσόστομος
† Ὁ Τράλλεων Χρυσόστομος
Π. Παπαδήμου

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΤΟ Δ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΗΣ ΕΡ. ΑΔΕΛΦΟΤ. ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ

Περ. Δουκάς Π. Δουκέλλης
Γ. Ρουσέν Στ. Κουκαλάς
Π. Κασάπογλου Δημ. Τσανύρης
Α. Ἀθηνογένης Δ. Δουρενδόγλου
Μ. Νικολαΐδης Δ. Σεμιζόπουλος

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Σμύρνη	Γρ. ἄργ.	24
» ταῖς ἐπαρχίαις.	»	30
» τῷ ἑξωτερικῷ	φρ. χρ.	7
» Ἀμερικῇ	φρ. χρ.	10

Ἐκαστον τεύχος μεταλ. 2

Ἐπεθύμεις: Π. Γ. ΔΟΥΒΕΛΛΗΣ = Ἐν τῷ τυπογραφείῳ τοῦ Ἱεροῦ.